

body 2

אם אתה גבר

התגלח במשחת ממ גילוח*
של יצהר

אם זקנד עדין
או קשה

התגלח במשחת ממ גילוח
של יצהר - משחת הגילוח

המתאימה

לכל שיער, לכל גבר.

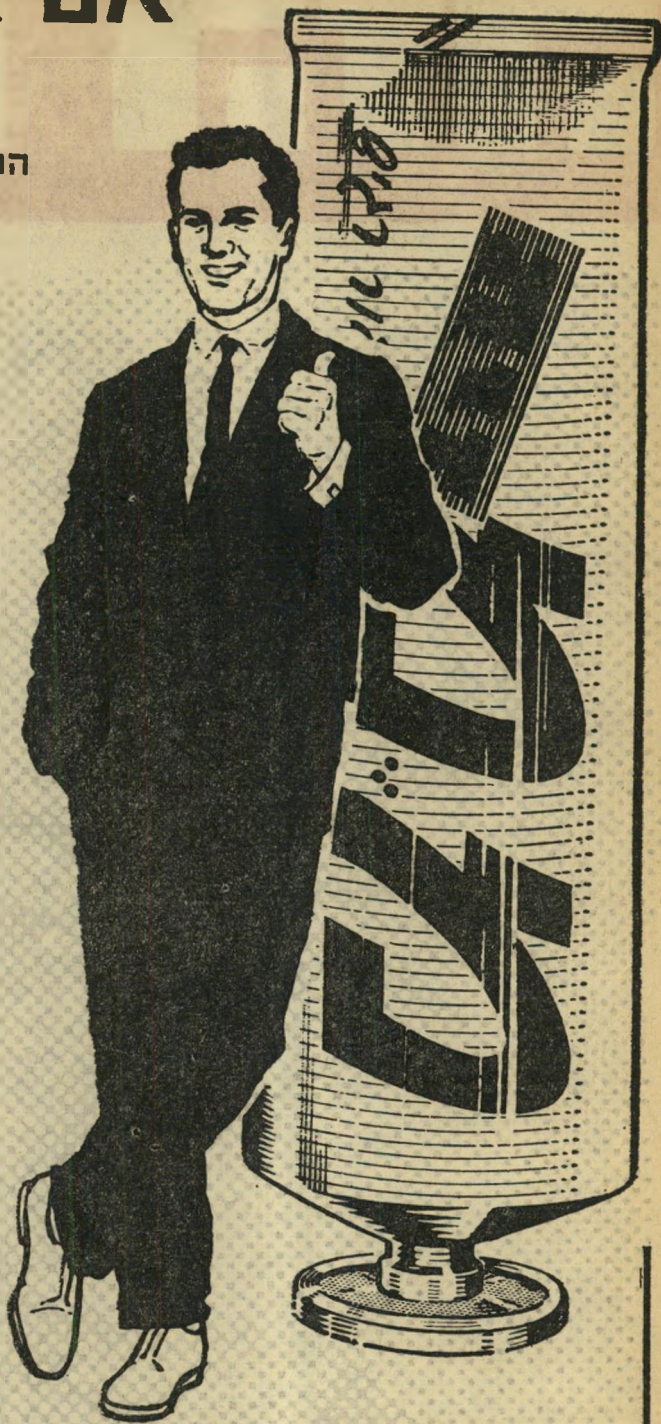
על כל פנים

ממ גילוח של יצהר.

זה נהדר -

זה יצהר

* מכילה סטרילין. בשפופרת העומדת
על ראשה לנוחיות וחסכון במקום!

גורדון לבינסון אילון

„מדוע אתם מתלבשים בצורה כליכך קי-
צונית על גדעון האונגר המיסכן? שואל
אותנו יחיאל מרומי מחדרה. „עד כדי כך
שהגעתם למסקנה כי מגיע לדוב יוסף תואר
איש-המשפט של השנה רק מפני שסילק
אותו מתפקידו (העולם הזה 1358)?
„בשעת משפט אייכמן טען אורי אבנרי, ב-
ניגוד לכל שאר הכתבים דאז, כי האונגר
נכשל כישלון חרוץ, ושהוא מקלקל את ה-
משפט ההיסטורי. בינתיים נתקבלה דעתכם
על-ידי ההיסטוריונים, כפי שמעיד ספרה
של חנה ארנדט. בזה הייתם צריכים להסי-
תפק.

„בעבר הוכחתם רוחב-לב רב כלפי אני-
שים שמתחתם עליהם ביקורת. אתם מגינים
כיום על חיים כהן, שהיה אויבכם-בנפש.
אפילו לדויד בן-גוריון נתתם טיפול הוגן
(ואולי יותר מדי הוגן) ככתב איש-השנה.
אם כך, מדוע אתם מחמירים דוקא עם
האונגר, שהפך אורח פרטי ואינו מזיק ל-
איש?״

★ ★ ★

החשובה לשאלה זו קשורה במאורעות
סוריים, שאירעו לפני שנתיים, ושחשפו את
דמותו האמיתית של האיש.

נכון הוא שערך העולם הזה מתח ביקר-
רת חריפה, אך עניינית ובלתי-אישית, על
ניהול משפט אייכ-
מן בידי האונגר.

האונגר

סירת-הכתבות שלו
על המשפט, שזכתה
או לתשומת-לב ר-
בה, שינתה במידה
ניכרת את היחס ל-
תובע, שקולו בקע
באותם הימים מכל
מקלט רדיו, ושנח-
שב לגיבור לאומי.
על ביקורת עניי-
נית אפשר לענות
בצורה עניינית. אבל
האונגר, שהתקרב ב-
אותם הימים לגילויים של שגרון-הגדלות,
הכין תשובה אחרת.

בנובמבר 1961, ערב מתן פסק-הדין ה-
היסטורי במשפט אייכמן, מצא האונגר זמן
לתכנן מיבצע זדוני, שמטרתו לא היתה
אלא לחסל במכה אחת את העולם הזה ל-
נצח.

לצורך זה פישפש בסיפרי-חוק, מצא סעיף
המאפשר לשרה-פנים לסגור עתונים כראות
עיניה. בתפקידו כיועץ המשפטי לממשלה,
פנה האונגר בסודי-סודות למשה שפירא,
הציע לו להפעיל סמכות זו ולאסור את
הופעת העולם הזה לצמיתות. כאמתלה הציע
להשתמש בתמונות של חשפניות, שהתפר-
סמו בעתון, כדי שהמיבצע ילבש, למראית-
עין, איצטלה של פעולה מוסרית.

מובן כי הדבר נודע לנו תוך 48 שעות,
הודות לאוהדים מסורים מקרב המחנה ה-
דתי שמייהרו להזהיר אותנו מפני המזימה.
כבר באותו שבוע פירסם העולם הזה (1263)
את השורות הבאות במדור תצפית:

● מתגבשת מערכה גדולה חד-
שה של נערי-החצר של בן-גוריון
נגד „העולם הזה“. ההתקפה תהיה ה-
פעם מכמה כיוונים. בין השאר הוטל על ה-
יועץ המשפטי, גדעון האונגר, למצוא בכל
מחיר דרך חוקית כלשהי כדי להנחית על
העתון מכה. האונגר שוקד על מדוכה זו
מזה כמה זמן.

מובן שהאונגר לא פעל על דעת עצמו.
יצר-הנוקמה שלו התחבר עם המזימות ה-
של שר-החצר, שהחליטו אז — ל-
מחרת פרשת-לבון — לחסל את השבועון
המסויים אחת ולתמיד.

אלא שהמזימה לא יצאה לפועל. השרים
הדתיים ישבו על המדוכה, החליטו שלא
יתנו יד לקנוניה זו. בצד שיקולי ההגנות,
שאנו יודעים להעריכם ולהוקירם, השפיע
עליהם גם שיקול של היגיון קרי: שלא כדאי
להם להוציא מן האש את הערמונים של
נערי החצר. הם תיארו לעצמם כי בית-
המשפט הגבוה לצדק יתערב בעניין ויבטל
את האיסור, כי תקום נגדם סערה ציבורית
חסרת-תקדים, וכי הדבר עלול להכות גלים
בעולם כולו.

עד כמה צדקו בהערכה זו נתברר כעבור
כמה חודשים. כי כישלונם של האונגר בפר-
שה זו המריץ אותו לסיים את ניסוח הצעת
חוק לשון הרע. כאשר נתפרסמה זו ברבים,
גרמה — כזכור לך — לסערה עולמית ש-
לא היתה דוגמתה, שהכריחה את הממשלה
לסגת ממנה בבושת-פנים. ואם קמה סערה
עולמית כזאת בגלל הצעת-החוק — איזו
סערה היתה קמה אילו נאסרה הופעת ה-
עתון! והרי כעבור שנה הוכיחה העתונות

תון לגבר

... הראוי לשמו — את
הבירה הראויה לשמה
— „גולדסטאר“, מרווח
צמאון, משיבה
נפש ואינה
משאירה שום
טעם לואי.

גולדסטאר